

Cái ngưỡng

Phú ông nọ, tính keo kiệt, mua một con lừa.

Sau khi chất đầy hàng hóa lên lưng lừa, ông thông thả thúc lừa về nhà. Dọc đường gặp mấy tảng đá to đẹp, phú ông cũng ráng chất lên lưng lừa “để sau này có việc khỏi phải đi mua!”. Đến khúc quanh kia thấy bó củi lớn ai đang để tạm bên vệ đường, cũng lại vờ lên lưng lừa “về nấu cũng được mười bữa cơm!”... Con lừa phùng mang trợn mắt, thở phì phò và nhấc từng bước chân khó nhọc. Phú ông đã chẳng để tâm lại cứ vừa đi vừa phàn kích luôn miệng khen chú lừa “Wow, huge potential!” (quá tiềm năng!).

Đến trưa nắng gắt phú ông nhẽ nhại mồ hôi cởi phăng chiếc áo đang mặc tiện tay vắt ngay lên lưng lừa. Lừa đi thêm vài bước nữa lão đảo rồi khụy chân nằm bẹp xuống đất. Phú ông thấy thế quát:

- Trời đất! Có cái áo thôi mà mày cũng không chở nổi là làm sao! Đồ lừa!...

Câu chuyện nảy ra vài ý tưởng: - không phải cái áo làm con lừa đổ gục, mà là đúng vào lúc đã đến “cái ngưỡng” hết sức chịu đựng của lừa – không biết “cái ngưỡng” ấy do phú ông và con lừa có khoảng cách rất lớn về tình thương – vì có khoảng cách lớn về tình thương giữa nhau nên nhiều việc tốt yếu phải bị đổ vỡ, những lời hoa mỹ lắm cũng bị lộ diện xạo.

Phải! Việc gì cũng có “cái ngưỡng”. Dịch lý không cho trên đời có bất cứ điều gì xảy đến một cách bất ngờ, ví dụ chết “bất đắc kỳ tử”, bệnh bất ngờ, may mắn bất ngờ, thậm chí trúng số bất ngờ... tất cả do “*dương cùng tất biến, âm tận dương sinh*” (dương quá thì phải biến thành âm, âm đã quá phải thành dương).

Muốn biết “cái ngưỡng” phải dùng tình thương; nói đúng hơn có cái tình sẽ không có “cái ngưỡng”, không có cái tình bất kỳ tập thể lớn nhỏ nào ngay cả gia đình, tu viện... cũng đều có cái ngưỡng của sự đổ vỡ.

Cái tình quả là quan trọng và cần thiết! Nó gắn kết mọi sự một cách bền chặt giúp người ta làm nên mọi việc.

Hãy xem Công giáo! - Đấng Yêu (Thiên Chúa là Tình yêu) - thành lập Đạo Yêu (Công giáo) - bằng Tình Yêu (thương và rộng tình tha thứ cho Phêrô) – rồi đặt Đạo Yêu trên tảng Đá Yêu (Phêrô là tông đồ có cái tình rất lớn, thứ tình Chúa nói “*yêu nhiều vì được tha nhiều*”).

Nên Công giáo không có cái ngưỡng trái lại vững bền đến “*quyền lực tử thần cũng không thắng nổi*” (Mt 16,18); hèn gì trải qua bao đời Công giáo “*fluctuat nec mergitur*” (nhồi lắc mà không chìm)! Đúng là có cái tình sẽ không có cái ngưỡng!

NK